

יונתן כרמון:
**„המר טיפל בחינוך, נבון
טיפל גם בחרבות!“**

יונתן כרמון חוזר. אחרי היעדרות בת שנתיים הוא שב. כצפוי. בשואו גדול. עם 40 רקדנים. 17 נגנים ו-14 זמרים. אבל. כרגיל. חזרתו מלווה בתחושה שיש לו שהוא נבדד. גם אחרי 40 שנות עבודה נדמה לו שהוא עדיין בן חורג. על הדרך שבה הצליח להעמיד את המופע הנוכחי על הרגליים הוא מספר:

המממנים שלי הם זוג ישראלים. עליזה ומורי קרסלניק. שניהם היו בעבר רקדנים בלהקה שלי. הם פועלים בארץ וגם עושים חיל בעסקים בחו"ל. הם עושים מאמצים להחזיק את המוסד שלי.

● ומה בדבר המוסדות הישראלים הרישמיים?

מעולם לא קיבלתי מהם סיוע. טענו שסוג כזה של תרבות הם אינם מסבסדים. לפני שנתיים עשיתי ניסיון להקמת להקה בירושלים ולא הצלחתי לקבל תמיכה. הרמתי ידיים ונואשתי. עד שבאו תלמידיי לשעבר והצילו אותי.

● האם היחס אליך נבע מאישיותו של שר החינוך והתרבות הקודם?

ובלון המר לא היה כתובת בשבילנו. כאיש דתי. תרבות היתה מנוגדת להשקפותיו. הוא התעלם ממנה ועסק בחינוך.

● ומחלימים?

יצחק נבון היה מעורב בחיי התרבות הישראלית. הוא עצמו נטל בה חלק פעיל. אנו מקווים שאצלו תלוי לנו אוזן קשבת.

ג'טה לוקה:
**„בנסיה? שהשונאים שלי
יהיו בפנסיה!“**

השחקנית הוותיקה ג'טה לוקה עושה חיל. בבקרים היא משתתפת בחזרות להצגה מילחמת טרויה לא תהיה שתועלה בתיאטרון העירוני חיפה. ובין חזרה לחזרה היא מופיעה בהצגת יחיד אחת זקנה בכל רחבי הארץ. שמעתי שהיא מייחלת לתפקיד שלישי. בתיאטרון הצפוני אומרים עליה. שהיא לא מפסיקה לעבוד. זכרתי שבצעירותי ג'טה כבר לא היתה ילדה. כששמעתי שהיא בת 63. לא התאפקתי ושאלתי אותה איך היא הצליחה להתגבר על חוק היציאה לפנסיה.

אני מחפשת אתגרים בחיים. וכל עוד אני יכולה לתרום לחברה אין לי שום סיבה לצאת לפנסיה. אילו היו מוציאים אותי לפנסיה. אני חושבת שהייתי נגמרת. לדעתי. ערובה לחיים ארוכים היא עבודה. כל הזמן.

● ובכל זאת?

אני לא מתכוננת לרדת מהבימה. שואלים מדי פעם: „מה. ג'טה. את לא בפנסיה?“ ואני עונה להם: פנסיה? שהשונאים שלי יהיו בפנסיה!

● שמעתי שהצגת היחיד שלך עוסקת באותו נושא.

כן. אני מספרת את סיפורה של זקנה הבורחת מבית אבות. מתפרצת לכיתה בבית ספר עממי ומתחילה להוציא את כל מה שיש לה על הנשמה.

● ומה יש לך על הנשמה?

לא. זה לא הסיפור שלי. שם הגבורה הוא חנה שיינרמן והיא בת 70. הבעיה שלה. כמו של זקנים אחרים. היא שמתייחסים אליהם כמו אל ילדים ולא מאפשרים להם להחליט מה טוב עבורם. אבל אני לא באתי להציע פיתרון. באתי להציג בעיה.

● תוכניות לעתיד יש?

ודא. ודא. אני חייבת להתעניין בכל ולהמשיך להתפתח.

איתן דנציג:
**„כשפרס מתחמם הוא
מנפח את נחיריו!“**

כבר כמה חודשים נדמה לנו שאנו רואים שימעון פרס שונה. רגוע. מבוחר. לבוש היטב. שומר כל הזמן על מראה רענן. מדיף ריח. נעים. לא מתחלק. משחק אותה בטיבעיות גם כשעין המצלמה אינה שוזפת את פניו. מקורביו אמרו לי: „זה האיש.“ אז ליועצי התדמית שלו כבר לא הלכתי. במקומם פגשתי באיתן דנציג. מראיין בערבי-ראיונות. שראיין את פרס פעמים רבות - פעמיים רצופות ערב הבחירות האחרונות. באופן בלעדי - ועשה שיעורי בית עם פרס מאחורי הקלעים. לפני שהשניים טיפסו לבימה. שאלתי אותו אם פרס מתגלה מאחורי הקלעים כאיש אחר.

תופע לשמוע. אבל לא. מאחורי הקלעים. כמו לפניכם. הוא מתנהג אותו הדבר. גם אני חיפשתי בתחילה את הנקודה שבה אני אבחין שהוא הפסיק להיות מלאכותי והחל להיות פרס הטיבעי. לא מצאתי נקודת-שבירה כזו.

● אולי משום שהוא שחקן מעולה?

אני חושב שהתשובה הרבה יותר פשוטה. זה משום שהוא כזה.

● במרכז מופלגת העבודה שדנה באישור ההכרזים הקואליציוני הוא רתח מזעם.

כן. אבל שים לב כמה הוא היה משכנע. כשפרס מתחמם הוא מנפח את נחיריו. מיצחו נחרש קמטים והוא מניע את ידיו וחוצב להבות. אז הופעתו הופכת משכנעת.

● האם עקבת אחריו מקרוב בליכך?

אני נוהג לתחקר את המרואיינים שלי גם על התנהגותם ותחביביהם כשהם בחלוק ובנעלי בית. גם בעניין זה. במיקרה של פרס. פרס בבית היה אותו פרס כפי שהוא מתנהג כפוליטיקאי.

● ידוע שהוא קורא ספרים כשהוא בנעלי בית. מה הוא עור עושה?

מסתבר שחוז מספרים וסרטים ערביים הוא מומחה לתיקון שעוני-קוקיה. במערכת הבחירות הוא הונית את התיקונים. אינני יודע אם הוא יתנהג לכך עכשיו.

● על שעוני-קוקיה אני שומע בפעם הראשונה.

מאז שהתחלתי לראיין. לפני שמונה שנים. אני אוסף את כל הפכים הקטנים ואת כל הסיפורים שמאחורי הקלעים על המרואיינים שלי. חלקם חובשים כמה כובעים ומחליפים אותם בהתאם לסיטואציה. אני. על כל פנים. לא אשמור את הוטרות הללו לעצמי. עכשיו אני מארגן את חומרי-הגלם לכתיבתו של ספר על כך.